

Нелинь

Василь Скуратівський

Старе глинище геть обсів верболіз. Тала вода затопила копанки.

Колюньо сидить на горбочку й кидає камінці у воду. На поверхню вихлюпують прозорі бульбашки, спалахують, відлунюючи навсібіч.

— Скільки тобі казати: глина мокра, сповзеш у воду,— гнівається батько.— Иди сюди!

Хлоп'я заховало усмішку і нашвидкуруч заповзялося жбурляти решту камінців. У воді знову заряботіло.

— Тат, га, тат, давайте наріжемо оцих дубців, я бабусі кошика сплету, бо ж, як спаде вода, їх вже тут не буде...

Батько підійшов до Колі й потяг за руку:

— Будуть і дубці, як не слухатимешся, та й не якісь там лозові, а справжнісінькі дубові!

Коля зиркнув на кремезного велетня, що порозкидав свої руки-гілля аж до самих глинищ.

— Хе-е,— пирхнув вдоволено,— так на ньому ще літошне листя теліпається. Навіщо воно дубові, га, тату?

— Теліпається, бо нелинь,— відказав, а в самого серце тіпнулось: вчора його теж назвали нелинем.

— А що таке "нелинь"?

— Той, що не линяє...

"І хто б міг подумати,— застукотіло у скронях,— вчорашній студент, що тільки-но приїхав учителювати, так і сказав йому, директоріві школи: "Ви, Петре Максиміліановичу, тримаєтесь за старе, як торішне листя за дуба..."

— Тат, а чому він не линяє, вже ж і весна ось?..

— Чому та чому! А тому, що не хоче,— вже мимоволі розсердився батько, бо й справді, як йому знати, чому не линяє нелинь — він же математик, а не біолог.

"Одначе все-таки цікаво,— директоріві знов пригадалися слова молодого вчителя,— чому так цупко тримає своє листя отой старезний дуб, чому? "Ви ось забороняєте проводити п'ятикласникам диспут "Що таке дружба, кохання", але ваші побоювання — то данина вчорашньому дневі...— А чому не хоче? — не вгавав Колюньо.

"Отак і сказав: ви наче отой нелинь. Цікаво, який: оцей, що стоїть тут, чи, може, ондечки його сусіда? Але ж ні, на ньому листя немає".

Оглянувсь ще — теж не видно нелинів, все без листя стоять дуби...

— Тат, а чому?

"А він тобі: "нелинь"... Молодь пішла ж! А таки спробую, що воно за дерево дивне". Підійшов, нахилив гілля, сіпнув бляшаного листочка — та де там! Тримається міцно, хоч вже й весна, небавом

зазеленіють нові листочки, а в нього ще торішнє.

— Ходімо додому! — сказав він із серцем, а згодом вже м'якше додав: — У мене ще роботи багато, до завтрашніх уроків треба підготуватися.

До села йшли мовчки. Тільки руде листя доносило свою бляшану озвуку. Нелинь не міг розпрощатися зі старим торішнім вбранням.